

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupen JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou se sídlem Rumunská 1798/1, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2024, č. j. 21 Az 26/2023-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 5. 2023, č. j. OAM-452/ZA-ZA12-ZA19-2022, žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) rozsudkem ze dne 14. 12. 2023, č. j. 21 Az 26/2023-28, zamítl. Uvedený rozsudek městského soudu byl ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2024, č. j. 7 Azs 332/2023-28, a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení. V něm vydal městský soud v záhlaví označený rozsudek ze dne 12. 6. 2024, jímž žalobu zamítl. Plné znění napadeného rozsudku je přístupné na www.nssoud.cz, přičemž zdejší soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností, a to z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

Primárně namítal, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný a vnitřně rozporný. Městský soud se danou věcí v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým byl zrušen prvotní rozsudek městského soudu, dostatečně nezabýval. V dalším okruhu námitek dovozoval nedostatečné zjištění skutkového stavu. Rozhodnutí žalovaného a rozsudek městského soudu jsou nezákonné, neboť jejich závěry jsou založené na nedostatečně zjištěných okolnostech případu. Žalovaný, resp. městský soud provedli i nesprávné právní posouzení. Stěžovatel setrvává na závěru, že mu měla být pro jím tvrzené pronásledování, resp. vyhrožování z důvodu, že odmítal výkon vojenské služby, udělena mezinárodní ochrana. Opačný přístup, jenž zaujal žalovaný a městský soud, odporuje právní úpravě a relevantní judikatuře. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu, vč. rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, jakož i na rozsudek městského soudu. Jejich závěry považuje za správné a náležitě vyargumentované. Důvodnost stížních námitek neshledal. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský (městský) soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský (městský) soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013-18, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 7 Azs 13/2014-52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Uvedené závěry jsou aplikovatelné i po novele soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne

pokračování

27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 Azs 171/2021-47, ze dne 21. 7. 2022, č. j. 9 Azs 78/2022-28, ze dne 25. 4. 2024, č. j. 9 Azs 80/2024-26 atp.).

[7] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Městský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Věc posoudil zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[9] S ohledem na to, jakým způsobem je v posuzované věci formulována stížní argumentace (jedná se povětšinou o velmi obecné námitky), považuje Nejvyšší správní soud za vhodné předně připomenout, že kasační stížnost je opravný prostředek směřující proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu (viz § 102 s. ř. s.). V rámci řízení o tomto mimořádném prostředku kasační soud zkoumá naplnění jednotlivých stížních důvodů, a to (s výjimkou vad, k nimž přihlíží *ex officio*) pouze z hledisek vymezených stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Kasační soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 10. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[10] Ve vztahu k námitkám poukazujícím na nepřezkoumatelnost odkazuje Nejvyšší správní soud např. na rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004-37, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013-26, či ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45). Z rozsudku městského soudu je zřejmé, z jakého skutkového stavu vyšel, jak hodnotil pro posouzení věci významné skutečnosti, jakou judikaturu aplikoval a jak v konečném důsledku o stěžovatelově případu uvažil. Závěry městského soudu mají plnou oporu ve spisovém materiálu, přičemž nejsou ani vnitřně rozporné. Městský soud se dostatečně podrobně a zcela srozumitelně vypořádal i s veškerou žalobní argumentací, vč. zvážení toho, zda jednání, jemuž byl stěžovatel vystaven v zemi původu, lze podřadit pod čl. 9 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro

uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále též „kvalifikační směrnice“; viz bod 19 a násl. rozsudku městského soudu). Lze dodat, že nepřezkoumatelnost není projevem subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mělo být konkrétní soudní rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, jež kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, či ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35 atp.). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64 atp.). Takovými vadami napadený rozsudek městského soudu netrpí. Městský soud dostal závaznému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu, jenž ten vyslovil ve zrušovacím rozsudku ze dne 21. 3. 2024, č. j. 7 Azs 332/2023-28. Nejvyšší správní soud městskému soudu uložil, aby řádně vypořádal všechny vznesené námitky. To městský soud učinil (viz dále).

[11] I ve vztahu k námitkám poukazujícím na nedostatečně zjištěný skutkový stav odkazuje Nejvyšší správní soud na ustálenou judikaturu (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004-42, ze dne 16. 2. 2005, sp. zn. 6 A 109/2000, publ. pod. č. 583/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, či ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66, publikovaný pod č. 181/2004 Sb. NSS). Žalovaný postupoval v souladu s nosnými východisky označené judikatury. Jeho závěry mají plnou oporu ve spisovém materiálu. Rozhodnutí žalovaného splňuje i požadavek přezkoumatelnosti (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp.). Podobně jako městský soud není Nejvyšší správní soud názoru, že by se žalovaný dopustil vad s vlivem na zákonnost jeho rozhodnutí (viz např. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007-60, ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83, č. 2406/2011 Sb. NSS, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112, ze dne 27. 8. 2019, č. j. 1 Azs 343/2018-28 atp.). Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že některá stěžovatelova tvrzení (zejména stran vydírání) byla příliš obecná na to, aby je mohl žalovaný bez dalšího vyvrátit (viz bod 31 rozsudku městského soudu). I přes toto pochybení však napadené rozhodnutí žalovaného ob stojí. Žalovaný vyslovil nevěrohodnost části stěžovatelova azylového příběhu až v průběhu zkoumání důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Při hodnocení důvodnosti obav z pronásledování dospěl k závěru, že stěžovateli nelze udělit mezinárodní ochranu dle § 12 písm. b) zákona o azylu už kvůli nepodřaditelnosti důvodů jeho potíží pod některou ze skupin osob taxativně určených v § 12 zákona o azylu. Ve vztahu k doplňkové ochraně stěžovatel v žalobě konkrétní námitky nevznesl. Žalovaný přitom ve vztahu k doplňkové ochraně posoudil eventualitu stěžovatelovy situace po návratu do země původu, a to i pro případ jeho trestního stíhání, přičemž zkoumal i možnost vnitrostátní ochrany (viz dále). Stěžovatel ostatně ani netvrdí, co přesně – nad rámec zjištěného – měl žalovaný zjistit, resp. k čemu by tato zjištění měla vést. Je to přitom právě žadatel o azyl, kdo má předeštit důvody pro udělení mezinárodní ochrany, resp. důsledky jejího neudělení (srov. např. rozhodnutí

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38 atp.). Soud neshledal ani to, že by žalovaný při pohovoru pokládal stěžovateli sugestivní či kapciózní otázky. Pohovor byl veden korektně a zaměřen na relevantní otázky související s důvody, na kterých stěžovatel vystavěl žádost o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63). Ani na základě žádné další stížní argumentace soud neshledává nutnost opakovat protokol o pohovoru k žádosti. Součástí spisu jsou relevantní zprávy o zemi původu, přičemž jejich prizmatem nahlížel žalovaný na stěžovatelem předestřené důvody (obavy z možného vyhrožování či trestního stíhání po ukončení výkonu trestu odnětí svobody, k čemuž došlo v roce 2013). Mj. akcentoval i to, že stěžovatel se po vykonání trestu odnětí svobody (uloženého za odmítnutí výkonu vojenské služby) opakovaně vracel do země původu, navštěvoval rodinu, vyřídil si řidičský průkaz, a to v roce 2018 (ačkoliv tvrdil, že v zemi původu od roku 2017 nepobýval). Žalovaný zcela případně akcentoval i to, že se stěžovatel se svými problémy neobrátil na příslušné domovské orgány a bez dalšího opustil domovskou zemi (viz dále). Souhrnně hodnotí Nejvyšší správní soud postup žalovaného jako postup, který neporušuje zákon o azylu, resp. zásady správního procesu.

[12] Uvedené lze vztáhnout i na postup městského soudu. Jak již bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud původní rozsudek městského soudu zrušil z důvodu, že dostatečně nevypořádal všechna žalobní tvrzení. Jak vyplývá z rozsudku městského soudu, ten vytčené nedostatky napravil. Důkladně vypořádal všechny vznesené námitky, vč. těch dovozujících naplnění podmínek dle § 12 a násl. zákona o azylu, čl. 9 kvalifikační směrnice atp. a to při plném respektování přílehlavé judikatury (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016-34, ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 Azs 159/2021-23, ze dne 18. 10. 2022, č. j. 1 Azs 172/2022-31 atp.). I závěry stran humanitárního azylu a doplňkové ochrany mají plnou oporu v judikatuře (viz rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010-92, ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47, či ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 167/2016-31, ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 Azs 31/2010-69, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, ze dne 21. 5. 2008, č. j. 2 Azs 48/2007-71, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68 atp.).

[13] V souladu s konstantní judikaturou vypořádal městský soud i námitky poukazující na nutnost udělení mezinárodní ochrany z důvodu tvrzeného vyhrožování pro odpírání výkonu vojenské služby (body 15-32 rozsudku). Mj. uvedl, že stěžovatel byl odsouzen za to, že odpíral výkon vojenské služby, neboť chtěl být blízko své manželky. Třebaže je takový důvod z morálního hlediska pochopitelný, nepředstavuje výjimku z pravidla, že plnění vojenské povinnosti není azylově relevantním důvodem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS). Stěžovatel po nastoupení na vojenskou akademii v roce 2000 o své vůli uzavřel smlouvu na dvacetiletou službu v armádě, mohl přitom předvídat, že během takto dlouhého období bude chtít založit rodinu, a měl se dopředu informovat, za jakých podmínek a zda vůbec je možné vyvázání se ze smluvního vztahu či zda jsou přípustná přeložení míst výkonu služby. Pokud pak bylo se stěžovatelem ze strany příslušníků Arménské policie, resp. vojenské policie nevhodně zacházeno, je třeba mít na paměti, že toto samo o sobě není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. V usnesení ze dne 27. 11. 2019, č. j. 2 Azs 35/2019-72, Nejvyšší

správní soud ve vztahu k problémům stěžovatele pocházejícího z Ázerbájdžánské republiky mj. uvedl, že „stěžovatelem popsané jednání ze strany policie spočívající v předvolávání k výslechu, zadržení na 17 hodin a fyzickém napadení za účelem přemluvení stěžovatele k hlubší spolupráci s policií muselo být pro stěžovatele nepříjemné, nedosáhlo však takové intenzity, aby mohlo být klasifikováno jako pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Uměřenost a civilizovanost jednání policie je ve většině států světa znatelně menší, než jaké standardy panují v rámci euroamerické civilizace, a tedy i v České republice. Azylovým důvodem může být jen takové jednání policie země původu, na základě něhož by se žadatel o azyl mohl reálně obávat o svůj život nebo toho, že utrpí velmi vážnou zdravotní újmu. Běžný nátlak jako vydírání ze strany policie, využívání citlivých informací, nucení ke spolupráci a fyzické útoky menší intenzity zpravidla nebudou postačovat jako dostatečný důvod strachu z pronásledování.“ V souladu s judikaturou nahlížel městský soud i na hrozbu trestního stíhání tentokrát z důvodu nezákonného obvinění z obchodu s drogami (k čemuž mělo docházet po propuštění stěžovatele z výkonu trestu odnětí svobody uloženého za odpírání výkonu vojenské služby). V tomto ohledu městský soud akcentoval (vedle toho, že stěžovatel sám uznal, že si již trest odpykal a nic mu de facto nehrozí) možnost efektivní ochrany před domovskými orgány, kterou však stěžovatel bezdůvodně nevyužil. Ani subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům přitom neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany domovského státu (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23, ze dne 5. 9. 2019, č. j. 4 Azs 100/2019-30, či ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 Azs 455/2019-44, ze dne 25. 5. 2023, č. j. 4 Azs 87/2023-41, ze dne 17. 5. 2023, č. j. 1 Azs 57/2023-30, ze dne 9. 5. 2023, č. j. 9 Azs 71/2023-26, či ze dne 11. 1. 2024, č. j. 1 Azs 178/2023-56, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018-47, ze dne 5. 9. 2019, č. j. 4 Azs 100/2019-30, ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 Azs 454/2019-38 atp.). I podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatel nepřednesl důvody, na základě kterých by bylo lze dovodit faktickou nemožnost řešit své problémy v zemi původu. Naopak obsah spisu poskytuje oporu pro závěr, že se mohl obrátit se svými problémy na domovské orgány (např. na prokuraturu, Speciální vyšetřovací službu atp.). Stěžovatel v průběhu správního ani soudního řízení nevysvětlil, co mu bránilo v podání oznámení na prokuraturu či Speciální vyšetřovací službě. V pohovoru na dotaz, jak řešil své problémy uvedl, že *nijak, odjel z vlasti*. Ani v kasační stížnosti pak nepředkládá konkrétní argumentaci relevantně zpochybňující konkrétní závěry žalovaného a městského soudu. Jeho argumentace je i v tomto ohledu koncipována obecně, což zakládá možnost obecného vypořádání námitek (srov. výše označenou judikaturu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010-107, č. 2289/2011 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dodává, že nemohl přehlédnout, že tvrzené problémy měl mít stěžovatel v domovské zemi před jejím opuštěním (v roce 2017) a o mezinárodní ochranu požádal až v roce 2022, což vzbuzuje i pochybnosti o neúčelovosti jeho žádosti (k srov. např. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, a ze dne 29. 6. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004-83, ze dne 9. 8. 2017, č. j. 7 Azs 204/2017-22 atd.). Nutno dodat, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-57).

pokračování

[14] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a proto mu náhrada nákladů nenáleží. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu